

Съзидание

Голямата кана с бира се потеше в средата на масата, в компанията на пилешки хапки, пържени картофи и свински жулиени. Втора подред, понеже съдържанието на първата ѝ посестрима се бе прехвърлило в три халби, вече на половина празни. Тримата зад халбите хвърляха по един поглед към празното четвърто място, но нямаха търпение да чакат и бързаха да вкусят живителна хладина от халбите, след юнска горещина през деня.

– Четвърта седмица пропуска – думите бяха на сух, жилив човек, с мустаци – пак няма да дойде.

Когато изглеждаше, че ще наченат втората кана без очаквания четвърти, отец Никифор, по дънки и черна „униформена“ риза нахлу през вратата на кварталната кръчма с ужасена физиономия и викове:

– Сатаната! Сатаната, видях го! Прости ми Господи!

– Никифоре, релакс малко – опита да го успокои единият от компанията, кръглолик човек с бяла коса и бледа кожа, със светло-кафява риза – седни, удари една бира да се разхладиш

– Беше горещ ден – поде другият, солиден мъж, с вид предполагащ най-малко костюм, но облечен с тениска на известна метъл-банда – разхлади се, кажи какво е станало...

– Момчета, не ви послушах, трябваше да спра... Сатаната, видях го, прости ми Господи, помилуй...

Спас, кръчмарят, пребледнял, беше положил едро туловище върху тезгяха и гледаше втренчено към ставащото без да потрепне. Само едрите капки пот, стичащи се по челото му показваха, че не е восъчна фигура. Малкото други посетители – двама на масата до стената и един до големия прозорец с изглед към мини-парка се правеха, че нищо не се случва.

– Попе, казвах ти да мирясаш – намеси се пак мустакатият.

– Няма какво да го дъвчем – Обади се притежателят на метъл-тениската – да отидем да го видим, този сатана.

Тримата станаха и тръгнаха към вратата. Попът се поколеба, размаха ръце в нелепа комбинация от движения, пристъпи няколко пъти напред-назад и в крайна сметка се повлече след останалите.

– Мамка му, бирата ще стане на чорба... – изсумтя мустакатият.

Близо месец по-рано, четиримата бяха седнали на същата маса на редовната си сбирка в късния следобед на поредния четвъртък. Обикновено се случваше някой да пропусне, но този път бяха всички.

В края на май жегата бе подранила, но сенките на дърветата около кръчмата в края на квартала предпазваха помещението от прегряване и вътре бе приятно и без климатик.

– Ще ги върна! – отец Никифор, комуто само брадата и сравнително масивният кръст на врата върху карираната риза издаваха принадлежността към духовенството, разпалено редеше – Договорил съм с владиката, да пишем ремонт на купола, осем хиляди той гушва, останалите мога да ги правя каквото искам. До месец ги връщам.

– Попе, ще лъскаш нарове – Тома Биалетката, автомонтъор с добра репутация и голяма клиентела обърса бирената пяна от мустака си – Нещо много пари усвояваш напоследък

– Не бери грижа, нали и владиците намазват.

– Те владиците ще се покроят, ама ти ще опереш пешкира.

Д-р Самуил Смилов, с прякор Фройда, а всъщност акушер-гинеколог се протегна на съседния стол и погледна към големия прозорец, където се мярна женски силует.

– Какви ги месиш бе Никифоре – обади се докторът – спри се малко, виж Светлето пак идва.

– К'во ме интересува. Ако иска да се изповяда – църквата е отворена

– Светлито, бе. Не и научихте заглавието – Биалетката се включи

– Светле, Светли – блудница Вавилонска – дано Бог ѝ налее разум!

В същият момент кварталната поетеса, млада дама без определена трудова или социална ангажираност Светлина Хаджайска прелетя през прага. Тя често, минавайки покрай кръчмата на Спас поглеждаше през стъклата, но влизаше само ако видеше отец Никифор, под предлог че иска да пита кръчмаря за дъщеря му, с която бяха приятелки.

– Студена ли е бирата, господо? Като гледам как сте се разгорещили, ще я загреете – девойката се засмя и се обърна странично към отца, така че широката цепка на роклята ѝ, изкачваща се устремно нагоре да се отвори изкусително пред погледа му.

Отец Никифор само изпръхтя, останалите на масата мълчаха. Тогава Светлина изпусна уж случайно малкото портмоне, което стискаше в лявата си ръка и се наклони настрани да го вземе, като цепката на роклята ѝ откри свободно пространство за наблюдение, ако не до пъпа, то до несъществуващата ѝ адамова ябълка. В отговор попът само премести голямата кана, между себе си изкусителната гледка. Девойката се изкиска, отмина и се скри зад бара, където се чуваше

гласът на Мария, дъщерята на Спас.

– И не въведи нас в изкушенияя – провлече свещеникът. От към кухнята се чу кикот.

– Попе, попеее – изви Биалетката – на хората лигите до пода ще се проточат, за такъв бедър, ти се правиш на гугушка!

– Млъкни, Антихрист! – удари по масата с отворена длан отецът и пак се обърна към третия човек на масата – няма да те завлека, Митак, обещавам! Имаш си парите до месец!

Митьо, наречен Тангенса поради професията си свали очилата с позлатена рамка и те увиснаха на позлатената верижка на врата му, върху тениската, изобразяваща як мъж, държаш отсечена глава и част от текст на известно метъл-парче. Всъщност заниманията на Димитър Стоянов – Тангенса нямаха нищо общо с тригонометрията, а включваше теорията на групите, на полетата и други най-авангардни и абстрактни области на математиката, но за народният гений, раждащ прякорите тангенсът се бе оказал достатъчно сложна функция, „по-сериозна“ и заслужаваща уважение от „простите“ синус и косинус, както и по-известна от „екзотичните“ секанси и косеканси, така че всички го знаеха като Тангенса.

Тангенса погледна очилата си, пусна ги, вдигна ги до носа си и пак ги пусна:

– Може, но трябва да обясниш, какво точно искаш да постигнеш. А и не купи ли проклетата видеокарта?

– Картата я оправих аз, имам вече две машини с по четири видеокарти, последно поколение, плюс другите машинки, които съм вкарал в клъстера...

– Абре попе – автомонтъорът се включи в разговора – много лъскаш бре, попе! Ти с толкова много видеокарти какво, броиш порите на шафрантиите ли бе?!

– Сус бре, непрокопсаник! Смятам! Графичните процесори смятат много по-бързо от другите, а аз успях да си направя алгоритъма да върви на графичен. Само че, не ми достига изчислителна мощ, та искам да купя една машинка за битккоиини. Видял съм как се програмират и много лесно ще я добавя в клъстера, а това смята като ламя!

– То както си успял да набуташ толкова различни машини в клъстер, ако продадеш патента, или пък се цаниш за изчислителен център, сума пара ще изкараш – Тангенса избърса очилата си с края на фанелката и ги намести на носа си.

– Абе, Никифоре – намеси се пак докторът – ти не приключи ли със сметките, когато се отказа от физиката?

Обещаващият докторант по атомна физика Пламен Паскалев, се бе преориентирал неочаквано към духовната сфера. Говореше се, че е взел това решение след няколко грандиозни

провала при опити за романтична връзка... Но никой не можеше да каже точно, какво бе накарало успешния физик, съавтор в 12 статии в реномирани научни списания, и първи автор в четири от тях да зареже дисертацията си в деня, в който трябваше да я носи за подвързване и да нахлупи калимавката.

– Не съм Самуиле! Бог ми показва моето призвание! Търся същността, началото на сътворението, Божията елементарна частица, от която започва всичко

– Абре попе, те нали хамериканците там, черн-мерн намериха божията частица – ухили се Биалетката – там хикс-игрек нещо си...

– Журналистически простотии! И не са американци, ЦЕРН е европейски център за научни изследвания. Намира се в Швейцария основно. И не е хикс, а Хигс. Но това не е съществено.

– Обясни, обясни какво правиш – запита математикът.

– Вижте – отецът се обърна към прозореца. Няколко клона на близкото дърво се спускаха над него и пазеха слънцето да не влиза зад стъклата. Малко по-далеч се виждаха група дървета, създавайки илюзията за гора, но всъщност бяха само малко, зелено островче, след което се ширеше незастроена, запрашена площ, пълна с боклуци. – ееей това клонче... Не, по-добре онова. По-далече е, ама е по-ясно, защото короната не е гъста. Тома, като се обърнеш, виж къде сочи ръката ми. Докторе, ела до мен. На Митака няма какво да обяснявам.

– Виждате ли най-горното клонче, после клончето, от което се разклонява. Как е по-голямо, но прилича на него. Хем е различно, хем го повтаря. Докторе, я си дай ръката – отец Никифор обърна ръката на доктора с дланта нагоре и показва ясно изпъкващите вени, на фона на бялата кожа – виждате ли вените, и те повтарят същата структура – по-малкото повтаря формата на предишното и същевременно е различно. Доктора ще ти каже, че така е и цялата кръвоносна система, и нервната. Така започват да се делят и клетките. Така се образува и скрежът по прозорците. Това се наричат фрактали. Светът има фрактална структура. Така работи всичко. Примерно ако гледате как работят мравките от един мравуняк. Когато мравка намери храна, тя подава химически сигнал, други мравки се присъединяват, ако храната е много, образуват се сложни йерархии от мравки, с различни нива на действие, като по-висшето „командва“ по-низшето. А отделните мравки могат да минават от ниво на ниво и даже да напускат структурата, без да участват съзнателно в нея. Така работи и мозъкът – дадено събитие възбужда определени неврони и тръгва лавинообразен процес. Така и електроните съществуват на определени енергетични нива около ядрото и могат да минат на друго само със скок...

– Какво общо има това с клончето, защо трябваше да го зяпаме?

– Това исках да обясня - както последователността от клончета постепенно става по-сложна и накрая се превръща в дърво, така и всички явления, обекти и процеси в Вселената от елементарни, приличащи си елементи на всеки следващ етап стават по-сложни и накрая получаваш нещо, в което не виждаш началото...

– Отче, що заряза физиката – промърмори докторът.

Отец Никифор плясна по масата с длан.

– Това, което търся е началната частица, елементарният процес, квантът действие и състояние, с което Бог е сложил начало на света и е казал „Да Бъде“! Ние не го виждаме, защото както от гората не виждаме малкото клонче, което повтаря цялото дърво, така и не виждаме Божието начало! Като го открия, всяко неверие ще бъде забравено!

– Абе попе, не те ли е страх, да ровиш в божите работи – Биалетката се протегна назад и разпери ръце.

– Писано е: „Да ме опознаеш с цялото си сърце, – пляс по масата – с цялата си душа, – пляс отново – и **целия си УМ**“ – удар с юмрук. – Бог иска да го познаваме.

– Ми нали там, Адам и Ева отнесли дървото, щото там ябълката на познанието, ала-бала...

– Адам и Ева са познали греха. Не познанието е богоомразно, а познаването на греха.

– Е, то колко хора са станали зян заради това „недоразумение“ – промърмори тихо докторът. Отецът само го изгледа кръвнишки.

– Ами попче, каква е разликата, на това, което търсиш с оня хикс, ли хигс ли.

– Да бе, и как този Хигс-бозон дава маса на нещата.

– Уф, дълго е. Той бозонът нищо не дава. Вижте, във физиката и по-точно в квантовата физика, говорим за полета. Частиците са такива състояния на полето, които имат конкретно съотношение между енергия и импулс, не знам, помните ли съотношенията за неопределеност, от училище. Всяко поле има свои характерни частици. Примерно фотоните са частиците на електромагнитното поле. Да де, ако не са от видимата светлина се наричат кванти. Масата се дължи на полето на Хигс (това е име на човек, който е развил теорията), а Хигс-бозонът е частицата на това поле, която обаче за да се появи трябва голяма енергия.

– Попе, попе, физиката много е загубила – уж на себе си промърмори докторът и си спечели нов свиреп поглед от отца.

– Попе, стига си човъркал, дето ша ядеш големите шамари, ами си хвани една булка, да те олаби, та да мирнеш. – пак се обади Биалетката – Като не щеш да съгреша със Светлието, ми хвани си някоя кротка и се ожени – нали имате право да се жените?

– Не и ако искам да стана владика. Трябва да стана монах.

– Ти попе, владика никога няма да станеш, ама пандизчия – одма! Та фани се задоми, преди да си сгазил още много лука и да са те прибрали!

Отецът само нервно тръсна глава.

– Добре, ще намина към тебе и ще се разберам – включи се математикът.

Отец Никифор допи бирата си, махна за довиждане и се измъкна между ресните, спираци хвъркати и бърмчащи посетители да се вмъкнат в кръчмата и да смущават двукраките.

– Абе, отчето май доста е мръднал нещо. Тангенс, тия, дето ги редеше, имаше ли нещо вярно – почеса се по главата Тома.

– Всичко е вярно, съвсем правилни работи говореше човекът.

– Да не казваш, че има шанс да открие нещо? – наведе се напред докторът.

– Никакъв. Отчето смята фрактали. А фракталите, на всяко по-долно ниво повтарят по оригинален начин по-горното. Същото е и в обратна посока. Колкото и да смята, ще открива нови и нови подобни структури, без да стигне до край.

– И няма ли да се усети...

– Ако беше наред, нямаше да започне тази епопея със смятането. Ама май проблемът му е започнал още със смяната на професията и се задълбочава. За това не вижда очевидни неща.

Около масата се чуваше ниско бърмчене. Глъста муха бе успяла да се промъкне между ресните. Пляс – Спас, който се бе приближил я перна с мухобойката и взе празната кана.

Тангенса вдигна пръст – знак за нова кана.

– Ама ти вярно ли ще му снесеш мангизи...

– Не. Имам две машини за биткоини, вече не ги ползвам и ще му ги дам. Не са като тази, която иска, ама двете горе-долу ще го докарат колкото една от последно поколение по производителност.

– Абе, това с биткоинте не го разбирам. Има ли далавера?

– Като всяко нещо, който се закачи в началото печели. Аз позакъснях, ама пак направих малко пари. После „копаенето“ стана неефективно – приходите не можеха да покриват тока, който горят, та спрях машините и започнах да купувам и продавам биткоини. Сега

стойността им се срина и съм ги зарязал.

– Брееей, чудя се аз – Биалетката се подпря с две ръце на масата – уж учените у нас са зле, пък Тангенса с 'жип се развява, пък к'ва била работата. Тангенс, що не обаждаш!

– Че аз ви казах бе, пичове, когато започвах, ама не ми обърнахте внимание.

– Вярно – обади се Самуил – помня, че май даже ти се подсмивахме – Абе, как така тая електронна валута има някаква реална стойност? Аз затова въобще не ти обърнах внимание.

– То на практика всяка валута вече е донякъде електронна. От десетилетия валутите нямат твърдо покритие, а се генерират от банките и финансовите институции. Реално и биткойнът има индустрия зад себе си. Производството и продажбите на бързи процесори се вдигна, правят се специални машини. Има борси за биткойни, пулове, в които „копачите“ си обединяват усилията. Зад всичко това стоят хора, труд и реална стойност. Но още не са доизмислени нещата. Ще гледаме, какво ще стане нататък. За сега – отбой.

Спас донесе новата кана.

– Абе, попа нещо май съвсем се е отнесъл!

– Мани – отговори монтьорът – не мож' го позна. Очите му светят, още малко ще запушат...

– Какво свястно момче беше, на всички поправяше касетофоните навремето... – и кръчмарят се отдалечи бавно към бара.

– То свестните тъй го закъсват. – Биалетката взе салфетка от масата и се изсекна шумно – Я го оставете попчето, ами кажете нашето момче ще натупа ли Кличко следващия път?

– Не знам за Кличко, – измърмори Тнгенса – ама да дойде да натупа Пламен, че да му налее акъл в главата.

– Кого?

– Пламен бе, Никифорчо!

– Уф, забравих му човешкото име. Другите попове си ползват нормалните имена, когато са с приятели, нашия като се заяде – пред бога, ала-бала, - забравих го как се казваше. Толкова сме играли в махалата, толкова комбалки съм му бил у киферицата. Мама му, сякаш не е същият!

– Не е, уви. Давайте да видим, какво става с тази кана, че ще се стопли. Спасе, едни панирани кашкавалчета! Някой друг – нещо?

Групата наближи къщата на свещеника. Тримата вървяха напред, а самият отец тътреше

крака по-назад и се оглеждаше трескаво на всички страни. На покрива се виждаха слънчеви батерии, които отец Никифор сам бе приспособил да допълват енергозахранването на къщата, както и импровизирана перка, за ветрова енергия, все още недовършена. Когато влязоха в двора, едра птица хвъркна от дървото, опиращо във фасадата на къщата и разлюлелият се клон разкри проводник, който се мушкаше на странно място в стената, умело прикрит сред листата. Май светият отец пооткрадваше и ток, за да захрани изчислителните мощности, които бе впрегнал в работа. Явно токът, огромните сметки за който които плащаше с помощта на църковни далавери и допълнителният ток от слънчевите панели се бяха оказали недостатъчни.

Влязоха в помещението с компютрите. Двама виещи на високи обороти климатици не успяваха да компенсират достатъчно жегата, отделяна от машините и в стаята бе доста топло.

На четирите екрана, на които при предишното си посещение Тангенса бе наблюдавал причудливата игра на сложни фрактали се виждаше нещо, като град със странни къщи с размити краища, всичко потопено в жълтеникава мъгла. Математикът взе мишката и започна да рови из файловете. Намери архива и започна да отваря записите един след друг. На един видя нещо, прилично на хуманоид, което погледна право в „камерата“. Дали това не бе изплашило отца до нервен припадък?

– Май това е сатаната, на нашия отец.

– Какво става тук – обади се монтьорът.

– Май нашият отец-физик е успял да превключи на друго ниво. Като че ли е открил друга реалност, на друго ниво, а комбинацията между техника и програми е прескочила сама на неочаквано за Пламен ниво и сега вместо просто да смята фрактали, служи като преподавател от тази реалност.

– Хм, прилича на някаква игра.

– И игра да е, създадена е неочаквано, не предумишлено.

– Да не би да не е съществуваща реалност, а сътворена от компютрите – докторът гледаше съсредоточено мониторите.

– В такъв случай нашият отец е станал създател!

– Не отчето, ами компа – не бе съгласен Биалетката.

– И двамата. Без труда на Пламен компютърът нямаше да може да прескочи от ниво на стандартен изчислител на ниво, хм, мозък... или ....

– Така, така, кажи го и Пламен ще те анатемоса – изсумтя доктор Смилов.

– Не знам, дава ли си сметка, какво е постигнал.

– Все пак, кой вариант е верният – открил е съществуваща реалност, или е създал чисто нова?

– Предстои да бъде изяснено. Много работа ще падне, докато се разбере. Нещата са прекалено сложни. Но който и да е е забележително!

– Да поздравим нашия Създател! Или поне единия от двойката.

– Тройката. Ако пишем софтуера за светия дух – Биалетката прояви оригиналност.

– Така. Тройката. Браво, Тома!

– А къде е всъщност той? – тримата изведнъж осъзнаха, че домакинят всъщност го няма. Нямаха спомен дали изобщо ги бе последвал в помещението.

– Какъв е този шум – запита Самуил. Неясен говор се смесваше с бученето на машините.

– Да не е от там – Тома посочи картината на мониторите.

– Не, звукът е спрял – отговори математикът.

Всички тръгнаха към изхода. Пред къщата се бе събрала тълпа и всички гледаха нагоре, коментираха на висок глас и жестикулираха. Тримата приятели излязоха напред в двора и погледнаха натам, накъдето гледаше тълпата. На билото на къщата се бе изправил отец Никифор, с взор вперен в небето. Устните му видимо мърдаха и сред шума на тълпата можеха да бъдат доловени отделни слова:

– ...помилуй ме, грешния ... всички светии, помилуй нас... Господи, очисти греховете ни; Владико, прости беззаконията ни ...

Господи, помилуй, Господи, помилуй, Господи, помилуй, ...

Слава на Отца, и Сина, и Светия Дух, и сега и винаги, и во веки веков. Амин.

Надраскано през май 2015-а година от Неандерталеца Джо

под [CC-BY](#) лиценз